

vliegeren in de onaangename koude maanden met soms krachtige wind dragen op de lange duur bij aan het eindresultaat.

Een onderwijzer uit Delft, die uit hobby vliegt, maakt verlichtingssystemen voor vliegers en komt langs om zijn laatste materiaal te tonen. Hij wil dat wij als team ter promotie van zijn verlichtingssysteem dit tijdens festivals gebruiken. Twee roze fiberglas buizen met ingebouwde lampjes worden aan de neusrand van de vlieger bevestigd en een klein batterijpack zit aan het einde van de staander. Het weegt tezamen met de batterijen ongeveer 250 gram, ongeveer de helft van het gewicht van onze vliegers. We hopen het te testen in Quend Plage.

De avond voorafgaand aan het vertrek naar Quend Plage arriveren onze nieuwe Powerhouse vliegers (tussen de ultra-lights en de middengebied vliegers) uit Engeland. De fabriek heeft de laatste dagen overwerk verricht om ze precies op tijd voor de competitie bij ons te krijgen. Het is altijd opwindend een set gloednieuwe vliegers te ontvangen: ze zien er zo schoon en professioneel uit in vergelijking met onze, nu nogal slobberig uitzienende middenrange vliegers. Nop werkt er de hele avond aan om ze van het frame en de toming te voorzien.

Vrijdag, 2 juni 1995.

We hadden 5½ uur nodig om per auto Quend Plage te bereiken. Het is een kleine badplaats 16 km zuid van Berck Plage. Het strand is bij eb heel groot, maar bij vloed is er maar weinig ruimte om te vliegeren. Er is zon en de wind is aangenaam, maar het te laat om nog te vliegeren dus we gaan we naar La Dune Fleurie om ons kampement in te richten. Het is een aangenaam kampeerterrein in een bos met veel vogels en op slechts 5 minuten afstand met de auto van de kust. Het is de eerste keer dat we met het team kamperen.

Zaterdag, 3 juni 1995.

We zijn vroeg op aangezien de briefing om 8 uur op de boulevard zal zijn. De organisatoren juryleden worden omringd door slaperige gezichten, terwijl ze de volgorde van de precisie routine aankondigen. De Sky Bandits zijn de eersten, wij het laatst. Er zijn niet minder dan 9 teams aanwezig: 5 uit Frankrijk (Lung Ta, Magic Flyte, Dragon Fly, Air de Rien, Les Ailes du Désir), 2 uit Nederland (Sky Bandits en wij), Airkraft uit de UK en Kite O-Holix uit Oostenrijk.

We zijn blij ruim de tijd te hebben om op te warmen. De wind is krachtig dus vliegeren we met de stormvliegers. We warmen een uur op en stoppen. Vlak voor we moeten beginnen hebben Nop en Paul twijfel over de wind, ze proberen het even met de middenrange vliegers. Zij denken dat het daar beter mee zal gaan. Richard is het daar mee eens maar ik maak me zorgen dat de middenrange vlieger te hard zal trekken. Op zulke momenten hebben we iets nodig tussen de middenrange en de stormvliegers! We kibbelen tot het laatste moment maar uiteindelijk kiezen we voor de stormvliegers. Eenmaal op het veld, hoewel de wind licht afneemt, realiseren we of liever gezegd realiseer ik mijn fout. De vinger wijst naar mij (mentaal) maar het is te laat om van vliegers te wisselen. Dit soort onenigheid op het laatste moment hebben een negatief effect op mij. We doen de verplichte figuren relatief goed, maar ik heb een seconde een black-out tijdens de freestyle routine gedurende een van onze diagonale opsplitsingen en botst tegen Paul. Gelukkig ontwarren we weer snel en zetten de routine zonder verdere fouten voort, maar de psychologische schade is gebeurd en we zijn teleurgesteld over de armzalige prestatie van wat ons sterkste punt in de competitie zou hebben moeten zijn. Het is helemaal mijn fout en ik voel me er verantwoordelijk voor. Ik zweer me nooit meer voor de competitie met de keuze van de vliegers te bemoeien. We checken de resulta-

ten van de precisie-routine, die op een bord aan de bus van de organisatie zijn vermeld. We kunnen onze ogen niet geloven; niettegenstaande onze slechte prestatie zijn we vierde geworden! Onze stemming klaart onmiddellijk op en ik ben opgelucht. Maar ik realiseer me terdege, dat we onze enige kans gemist hebben om een derde plaats te behalen. 's-Avonds zou er nachtvliegeren zijn maar er is geen vlieger te zien. De wind is licht afgenomen en we besluiten ons meegebracht licht-systeem te proberen. Het vliegeren met stuntvliegers in het donker is een angstwekkende ervaring. De vliegeraar ziet alleen dankzij de verlichting de vorm van de vlieger en heeft geen idee waar de grond is en dus is laag vliegen buiten kijf. De vliegers wiebelen ten gevolge van het extra gewicht en oversturen gemakkelijk. De lichten op de boulevard verblinden, het is alsof we 's-nachts op een donkere weg rijden met een aantal auto's die ons tegemoet komen met hun koplampen aan. Toch is het grappig en we vliegeren een keer onze precisie-routine tot grote bewondering van een groepje van 5 Duitse toeristen die toevallig een strandwandeling maken.

Zondag, 4 juni 1995.

Het weer is afschuwelijk - regen en stormachtige wind. De condities herinneren ons aan de Wereld Cup in Le Touquet. We zijn om 09.00u op het strand om op te warmen voor het ballet. We moeten de extra stof van onze stormvliegers afhalen en niettegenstaande deze wind lukt het goed. Tegen de tijd dat de competitie begint houdt de regen op. Deze keer besluiten we onze ballet-routine slechts eenmaal, een half uur voor de start op het competitieveld te vliegen. We gaan er van uit dat we slechts een kans krijgen net als op het competitieveld en als we een fout maken we door moeten gaan. Dit schijnt onze concentratie te bevorderen en wat nervositeit die over ons kwam kwijt te doen raken. Nop doet zijn hoofdtelefoon op en is de enige die naar de muziek luistert. Wij luisteren naar zijn commando's. We vliegeren de ballet perfect en stoppen. We zijn klaar!

Vandaag zijn er 8 teams opgelijnd, wij komen direct na Airkraft. Ik haat het direct na Airkraft te moeten vliegeren!! De Sky Bandits zijn de laatsten, dus wij zijn de grondploeg voor elkaar. Met het meeste van onze nervositeit kwijt en onze zelfverzekerdheid terug vliegeren we de ballet-routine perfect. We raken zelfs niet verward gedurende de in-lijn landing en start. Paul en ik hebben in feite nooit zo'n perfect gesynchroniseerde start gehad als vandaag. Helmut, een van de juryleden, komt nadien naar ons toe en feliciteert ons dat we in zo'n korte tijd zoveel hebben bereikt. Maar voegt hij nog toe, we hebben nog een lange weg te gaan. Het is nu het moment om naar een hoger niveau door te stoten. Dat zijn ook precies onze gedachten.